

**...Evangelium Kristovo,
který sám Sebe vydal
za naše hříchy,
aby nás vysvobodil...**

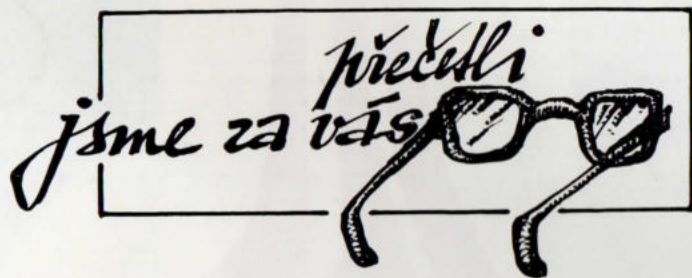
Gal 1; 7,4

Živa!
SLOVA

2

1991

ročník XXIII

Mnohé z nás asi potěšilo zjištění, že náš současný prezident je nábožensky cítící člověk. To ostatně potvrzují jeho veřejné výroky o „Nebeském režisérovi“ nebo o „Někom, kdo nad námi vše řídí“. Ve své knize Dopisy Olze se v dopisu č. 110 z 9. 1. 1982 vyznává ze svého vztahu k Bohu:

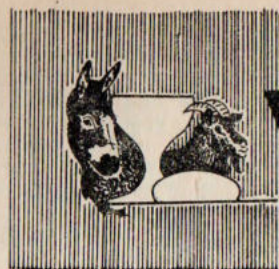
„... Mám pocit, že to přece jen bude něco víc, než intelektuální vytáčky, co mi brání přiznat víru v osobního Boha. Za těmi „vytáčkami“ se totiž skrývá něco hlubšího: chybí mi mystický zážitek skutečného oslovení či zjevení, tedy ta veledůležitá „poslední kapka“. Zajisté bych mohl své „jakési to“ či „absolutní horizont“ prostě nahradit slovem Bůh, nezdá se mi však, že by to bylo seriózní...“

Havlovo vyznání zní velmi upřímně. Z těch několika vět lze cítit, že opravdově hledá. Jde mu o víc, než je obvyklé pro většinu intelektuálů, kteří odmítají Boží existenci à priori. Zdá se mu, jako by se už Boha dotkl. Ale protože chce být seriózní, přiznává, že mu schází to poslední: Tim má být osobní mystický zážitek Božího oslovení. Avšak tato „poslední veledůležitá kapka“ může být velmi ošidná a zavádějící. Ten tajemný mystický zážitek Božího oslovení nebo zjevení může velmi dobře být jen produktem vlastních horečnatých představ či lidských tužeb. Na pocitech ani vizích tajuplného spojení s Bohem nelze stavět. V této oblasti se dá až příliš snadno uklouznout. Pokud bychom mohli panu prezidentovi poradit, pak jen tolik, že osobní setkání s Bohem je nejen možné, ale je i nutné pro záchranu každého člověka. Cesta však nevede přes mystický prožitek, ale tou jedinou cestou, pravdou a životem je sám Boží Syn Pán Ježíš Kristus, s Nímž se setkáváme vírou na základě svědectví Písma. V NĚM nás Bůh oslovil a hmatatelným způsobem zjevil samého sebe. Osobní setkání s Bohem není možné bez osobního poznání Jeho Syna, Ježíše Krista.

hk

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSFR ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon 26 13 46. Administrace: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30,— Kčs. Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Ostravské tiskárny, s. p. Ostrava, provoz Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

VĚNO

aneb DARY KRÁLI

Protož poslal Saul posly k Izai, řka: Pošli mi Davida syna svého, kterýž jest při stádu. Tedy Izai vzal osla, chléb a nádobu vína a kozelce jednoho a poslal po Davidovi, synu svém Saulovi.

1S 16,19-20

Mládeneček David je pomazán Samuelem za krále a od Saula odešel Duch Hospodinův a znepokojoval ho zlý duch. Na návrh svých služebníků dává Saul vyhledat muže, který by uměl hrát dobře na harfu a ulehčil by královi duši. Našel se David, poslední syn Izai Betlemského, který uměl nejen hrát, ale navíc byl udatný a bojovný muž. Nechme osobu Davida jiným úvahám a zaměřme se na jeho otce a na jeho dary poslané králi. O Izai Efratejském z Betléma Judova toho moc nevíme. Snad, že byl vnukem Rut Moabské, měl osm synů a měl stáda ovcí a koz, které pásával mládeneček David. Význam jeho jména Izai — Hospodin jest, dává tušit, že jeho život soustředěný do výchovy jeho synů svědčí o tom, že Hospodin je Bohem Izraele, prostě **Hospodin jest** v jeho životě na prvním místě. Ne nadarmo hovoří Izaiáš o výstřelku z kořenů a vzešlém proutku z pařezu Izai (Iz 11,1), i když se myslí Davidův „syn“ Pán Ježíš Kristus v duchovním obraze.

Na výzvu krále Saule posílá poslušně a oddaně svého syna společně s dary, které prozrazují vnitřní postoj otce Izai. Na symbolice jednotlivých darů si ukážeme náš vnitřní postoj k vlastní rodině, rodině Boží i celému Božímu domu.

OSEL

Prvním darem je zvíře — osel. Je neuvěřitelné, proč lidé považují toto zvíře za symbol hlouposti. Pokud bychom posuzovali osla z pohledu zvířat, pak by byl tento názor oprávněný. Osel byl totiž člověkem zotročen, zdomácněl u něho a je tak vykořisťován člověkem, že jenom „hloupý“ osel to může vydržet. A navíc! On slouží člověku věrně a odevzdaně. V Palestině je osel nejobvyklejším domácím zvířetem. Slouží jako dopravní prostředek, je používán k práci ve mlýnech, na mlatě, u studní, při orbě, ale především jako **nosič břemen**. Jeho kladné vlastností jsou skromnost, opatrnost a statečnost. Je stádovým zvířetem, které nerado opouští stádo, i když se zaběhne. K jeho záporným vlastnostem patří tvrdohlavost a u některých jedinců i zbytek po předcích — divokost. K divokému oslu je připodobňován Ezau pro svou nezkrotnou povahu, nespoutanost a touhu po volnosti. Takoví jsme byli dříve, než jsme poznali Boží pravdy. Ale když se nás dotklo Boží slovo a obrátili jsme se zády ke starému způsobu života a vešli na úzkou cestu za Pánem Ježíšem, stali jsme se symbolicky krotkými, spoutanými láskou Kristovou jako Izachar, „osel silný, ležící mezi dvěma břemeny“ (1M 49,14).

Rod Izai byl z pokolení Juda. A již v prorockém slově Jákovově, který požehnává svým synům, je při Judovi zmínka o oslu: „Uváže k vinnému kmenu

osle své a k výbornému kmenu oslátka oslice své“ (1M 49,11). A prorok Zachariáš upřesňuje, že „král přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém“ (Za 9,9). Izaiáš hovoří, s čím přijde: „Aj, Spasitel tvůj běže se, aj mzda jeho s ním a dílo jeho před ním“ (Iz 62,11). A tato slavná prorocství se naplnila na osobě Pána Ježíše Krista. Všechna čtyři evangelia hovoří o události nám dobře známé jako „jízda Páně na oslátku“. Co této jízdě předcházelo? Pán Ježíš posílá učedníky do městečka pro oslici a oslátka, protože chtěl vjet do Jeruzaléma právě na tomto zvířeti. A pokud by se někdo ptal, proč zvířátko odvažují, Pán Ježíš říká: „**Pán je potřebuje!**“

A zde jsme u podstaty jednoho velkého Božího tajemství. Všemohoucí, vše-vědoucí a všudypřítomný Bůh se stává člověkem, Synem člověka, který tě potřebuje. Milý bratře, milá sestro v Kristu! Uvědomuješ si tuto obrovskou výsadu Božího dítěte? Pán tě potřebuje! Aby ses jako to oslátko sehnul v pokoře a tichosti, neboť jen takové Pán potřebuje, a posloužil svému Pánu. Abys s Ním mohl vjet do místa pokoje. Ten vinný kmen chce být s tebou spojený, nech se tedy uvázat k výbornému kmenu, nech se osedlat chudým králem, ale spravedlivým a spasení plným, protože ON se běže se svou mzdou a se svým dílem pro tebe. Vezmi jho Jeho na sebe, protože ON jako to jho je rozkoš a břímě Jeho je lehkost. Už se od Něho pokoře a tichosti a ON ti dá odpočinutí duše (sr. Mt 11,28n).

A v čem tě Pán potřebuje? U Mk 16,15 máme odpověď: „Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření“. Tuto službu nesvědčil Bůh andělům nebo jiným mocnostem, ale nám — lidem! Zvěstovat radostnou zvěst o spasení v Pánu Ježíši Kristu! Nést ukřižovaného Krista své rodině, svému okolí i svému národu. Naučit se radovat z účastenství na utrpeních Kristových s veselím při zjevení slávy Jeho (sr. 1Pt 4,13). Při tom, milý bratře, milá sestro, zažiješ rozkoš z přítomnosti živého Pána, potom hlouběji pochopíš dílo, které vykonal na golgotském kříži a oceníš mzdu, která byla vyplacena v krvi Božího beránka. A tobě, příteli, který Jemu nepatříš, platí trochu pozměněný prorocký Izaiášův verš. K tobě se blíží tvůj Spasitel, ne již s dílem před Ním, ale slavně dokonalým, kde tvůj hřích vzal na sebe Pán Ježíš, aby bylo učiněno zadost Boží spravedlnosti, kde byla prolita krev na odpuštění všelikého hřichu, kde byla vykonána oběť, kterou Bůh přijal s uspokojením, protože byla vykonána dokonale. Proto Bůh vzkřísil Pána Ježíše po vykonaném díle, aby se ti mohl zjevit živý Kristus — Spasitel.

Pro sborový život nám osel jako nosič břemen ukazuje na vzájemnou péči spoluvykoupených. Naplnění zákona Kristova je nesení břemen jedni druhým (Ga 6,2). Problémy druhých se mají stát mým problémem ve smyslu opravdové pomoci či na kolenou. Jenom tak se utuží vzájemný vztah mezi věřícími, tak se pochopí, co je rodina Boží. A k tomu se váže další poučení z oslí vlastnosti — je stádovým zvířetem a nerad opouští stádo. Neopouštějme společných shromáždění (Žd 10,25a Iz 1,3), netáhněme jha s nevěřícími (2K 6,14), „ale napomínajíc se a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje“ (Žd 10,25b).

VÍNO A CHLĚB

Dalšími dary, které otec Izai poslal Saulovi, byla nádoba vína a chléb. Chléb a víno — symboly těla a krve, které jsou očividné znaky při památce Pána Ježíše, kde vzpomínáme velikého díla spasení pro každého jednotlivého věřícího a systíme našeho vnitřního člověka, abychom měli život v sobě. Pán Ježíš v 6. kapitole evangelia Janova učil ve škole v Kafarnaum na toto téma. „Já jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačnět, a kdož věří ve mně, nebude žízniť nikdy“ (J 6,35). On je zdroj života, ke kterému musíš přijít, abys nelačněl. Vstát, dát své tělo do pohybu a přijít k Němu, aby mě On nasýtil svým tělem pro mne obětovaným, aby mi ukázal dokonalé lidství právě v těle na sobě samém, na skutcích a činech, které se Bohu líbí, aby mi dal sílu k tomu, abych byl Jemu podoban a tak byl poslušný a milý před Bohem Otcem. Jsem poslušný tĕm, že

přicházím do shromáždění ke slavení památky Pána Ježíše. Hlad je krutý a dá se na čas vydržet, ale žízeň je trýznivější a krutější. Co by ti prospělo, kdybys chodil k památce, a nevěřil bys? Proto je zde druhá část verše: „A kdo věří ve mě, nebude žízniť nikdy“. Ty musíš nejen přijít, abys nelačněl, ale i věřit, abys nežíznil. Žalmista touží: „Žizní duše má Boha, Boha živého...“ (Ž 42,2). Sám Pán vybízí: „Žizni-li kdo, pojd' ke mně a napij se“ (J 7,37). Tak jako tělo se musí žít chlebem, tak se duše musí napájet krví — neboť v krvi je duše člověka — (1M 9,4). „Proto pijte mou krev“, říká Pán Ježíš, protože ona je pravý nápoj (J 6,55). Pán Ježíš chce zasáhnout celou tvoji duši, dát ti sílu přemáhat emoce a falešné city a dát ti vnímavost k rozpoznání učení, „abychom již více nebyli dětmi zmatující se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské...“ (Ef 4,14). ON ti dá sílu věřit, abys vírou přijímal skutečnosti života, tak jak přicházejí, dá ti schopnost porozumět, že životní skutečnosti formují tvůj život pod zorným úhlem pohledu Boží lásky a ty se je naučíš přijímat vyrovnaný a Bohu odevdaný.

Účast na jezení těla a pití krve Pána Ježíše přináší zaslíbení. Ztiš se a poslouchej! „Kdo přichází, nebude lačnět, kdo věří, nebude žízniť. Kdo jí chléb, neumře a živ bude na věky, má život věčný a Pán ho vzkřísí v nejposlednější den“. Zaslíbení pro časnost i věčnost.

Hovořili jsme o těle a duši. Třetí složkou lidského bytí je duch: „I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země (tělo) a vdechl v chřípě jeho dchnutí života (duch) i byl člověk v duši živou“ (1M 2,7). „Duch jest, kterýž obživuje, tělo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, **DUCH** jsou a život jsou“ (J 6,63). Pokud jsem duchovně nasycen a napojen, otvírá se můj duch Duchu Božím, který ve mně vše obživuje, učí mě duchovně myslet a rozumět Písmům. Prostě „vidím Otce“. V Mt 16,17 Pán Ježíš po vyznání Petrově hovoří, že tělo a krev mu nezjevilo, ale Otec, kterýž jest v nebesích. Duch Boží dává harmonii tělu, duši a duchu. I Pán vyznává, že jej poslal živý Otec a On je živ skrze Otce.

Pán Ježíš řekl Nikodémovi u J 3,8: „Vítr (v původním textu pneuma-duch) kam chce věje a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak jest každý, kdo se z Ducha narodil“.

Tak jako Izai posílá Davida s dary ke králi, tak i my, rodičové, máme na modlitbách nést naše děti před nebeského Krále. Aby pochopili duchovní význam památky Pána Ježíše nejen jako výraz poslušnosti, ale jako účastníci na jezení těla a pití krve Pána Ježíše Krista pro bohatý duchovní život. Tomu jistě musí předcházet znovuzrození, obrácení mysli a víra „že zákon **Ducha života** v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřichu a smrti“ (Ř 8,2).

KOZEL

Poslední ze čtveřice darů byl kozlík. Ve Starém zákoně byl spojován s obětí za hřích. V 3M 16 máme popis oběti v Den smíření. Všimněme si dvou kozlů určených k oběti, které měl vzít Aron od shromáždění Izraele. Losem měl být jeden určen pro Hospodina a obětován za hřích lidu, druhý pro Azazel, na jehož hlavu měl Aron položit ruce a vyznávat nad ním všechny nepravosti lidu. Pak měl být vyhnán na poušť. První kozel je předobrazem smírcí oběti Pána Ježíše za naše hřchy. Tuto oběť jsme si věrou přivlastnili a pochopili, že jednou pro vždy je náš hřích před Bohem smyt krví Kristovou. Druhý kozel zůstává živý a nese nepravosti do pouště. Azazel znamená snad pouštního démona a překlad tohoto jména je vyslanec nebo „zas a zas“ odcházející. Druhý výklad nás uvádí do **odpuštění** — smíření. Tak jako druhý kozel s hřchy stále odchází, tak i my po svém obrácení hřešíme a potřebujeme stále svůj hřích „odnášet“ — potřebujeme odpuštění. To přichází při našem vyznávání na kolenou.

Smíření a odpouštění má velkou cenu uvnitř církve. Je třeba se umět smířovat a odpouštět si. Opět ve Starém zákoně ve 3M 19,17-18 je upozorněno, že „nebudeš nenávidět bratra svého v srdci svém, svobodně potreseš bližního své-

ho a **nesneseš na něm hřích**“ . Jak se to shoduje s poučením Pána Ježíše u Mt 5,22n: „Obětoval-li bys dar... a tu bys ses rozpomenul, že **bratr tvůj má něco proti tobě**, nechejž tu daru... prve smiř se s bratrem svým“ . Prostě „nesneseš na svém bratru hřích“, musíš se smiřit s bratrem, který má něco proti tobě! Jak je krásná Boží logika!

Pán Ježíš srovnává hněv proti bratru se zabitím (Mt 5,21n). Je zajímavé, že některé příkazy z desatera Pán potvrzuje a přenáší je z roviny tělesné do roviny duševní. Hněv je mezi nimi. Je to proto, že neumíme odpouštět, musíme se tomu učit (sr. Ef 4,32).

Jak často máme odpouštět? Tak se ptal i Petr svého Mistra. „Do sedmikrát?“ (Mt 18,21). Z lidského hlediska je i sedmkrát trochu moc. Pán však překvapuje Petra svou násobkou. Pán Ježíš nás chce naučit, že odpuštění a smíření nemá hranice v konečném výsledku nějakého počtu, ale „kdo v lásce přebývá, v Bohu přebývá a Bůh v něm. A totož příkázání máme od něho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého“ (1J 4,16.21). Izai posílá svého syna Davida s dary ke králi. Král ví, že David je u stáda. Zná své stádo, ví, co potřebuje a jak je chránit. Již jako mládeneček měl předpoklady k tomu, k čemu byl později povolán — být králem. Skutečným králem podle srdce Božího. Moji mladí bratři a sestry! Jste připraveni, až vás nebeský Král zavolá do práce v Božím království na této zemi — v církvi? Učíte se znát stádo, jeho potřeby a břemena? Proste a usilujte o charaktery mládenečků Davidů!

A vy, otcové a matky, jste ozdobeni pokorou otce Izai? Jste připraveni dát svým dětem věno, které dal svému synu? Vidí naše děti „dary věnované králi“ v našich domácnostech? Slouží naše děti církvi, milují Pána Ježíše celým srdcem a dovedou odpouštět?

Je celá řada těchto otázek. Já sám si je kladu a prosím: „Pane, přispoř mně víry!“ —pel—

ODPUŠTĚNÍ A SMÍŘENÍ

2. Kor. 5,18-21

Odpuštění je něco jiného než smíření. Někdo mi těžce ublíží, spáchá na mně křivdu. Já mu jako křesťan musím odpustit: nezlobit se na něho, nemyslet na něho ve zlém, nemstít se mu. To je tedy záležitost srdce.

Ale to ještě neznamená, že došlo k smíření. Smíření není jen záležitost srdce, je to záležitost obnovených vztahů, záležitost společenství, a to není možné bez zadostiučinění, rehabilitace, satisfakce, nápravy, a tedy i změny srdce u toho, který křivdu spáchal. Lidé se musejí změnit, musejí napravit, co pokazili, a jen potom je možné smíření, tj. obnovení bratrských styků.

Ani Pán Bůh nemohl smiřit člověka se sebou jinak než na základě zadostiučinění. Boží majestát byl hříchem pohaněn. Bylo zapotřebí dát Bohu plnou náhradu, satisfakci, rehabilitaci — a dal ji Bohu Pán Ježíš.

Kde je smíření bez nápravy, tam se nic nezměnilo a po čase propukne staré zlo novou silou. David se smiřil s Absolonem, bratrovrahem, ale nezádal zadostiučinění. A tak po čase Absolon provedl ještě horší věc než bratrovraždu. Rozpoutal občanskou válku, veřejně pohaněl Davida a v nastálé bitvě zahynulo mnoho lidí i on sám.

Když se Zacheus obrátil k Pánu a stal se novým člověkem, neřekl: „Pane, já jsem hodně lidí okradl. Já teď za nimi půjdu a já je požádám, aby mi odpustili. Řeknu jim: Co jsme si, odpusťte si, plácněme si — a je to vyřízeno.“ Ne, tohle neřekl, ale řekl: „Hle, Pane, polovici svého statku dávám chudým, a oklamal-li jsem v čem koho, navracím to čtyřnásobně.“ Tedy nejen náprava a náhrada, ale také opačně jednání nežli předtím. To je potom právě smíření.

Tam, kde má dojít ke smíření, musí tedy být nejprve úplná změna srdce u toho, kdo spáchal křivdu nebo nějaký hřích. A jen tam, kde je změna srdce, je člověk ochoten nejen nahradit škodu, dát satisfakci, rehabilitovat toho, komu bylo ublíženo, ale také jednat právě opačně nežli předtím. To je potom smíření.

J. Kz

Jak máme odpouštět?

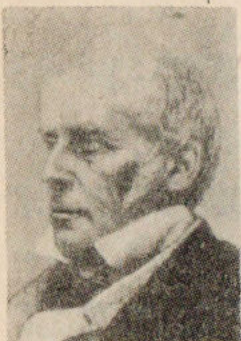
Konkrétní postup:

- 1) Vážně se zamyslím nad konfliktem. Uvědomím si, co říká Bible: „Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji“ (Ř 12,18).
- 2) Usilovně se budu modlit.
- 3) V klidu se rozhodnu, že nebudu prosazovat svoji pravdu, nýbrž budu objektivně hledat, kde je chyba.
- 4) Budu upřímně prosit Pána Boha, aby mi pomocí Ducha svatého ukázal můj osobní podíl viny na vzniku konfliktu. Poprosím Pána Ježíše Krista o odpuštění této viny.
- 5) Prosím Pána Ježíše Krista, aby mi ukázal, v čem tkví ta „tříška“, která mi brání vidět „trám“ v mém vlastním oku. Učiním z toho pokání.
- 6) Poděkuji Pánu Ježíši, že mi působením Ducha svatého dává schopnost milovat i lidi, kteří se na mně provinili. Snažím se tuto lásku konkretizovat.
- 7) Pro Spasitele odpustím svému protivníkovi. Všechno, co mě zraňuje a trápí, předám do rukou toho, který zemřel na kříži za všechny naše hříchy, tedy i za můj podíl na tomto konfliktu.
- 8) Potlačím v sobě negativní myšlenky a pocity vůči svému protivníkovi. (Odpustit není totéž, jako zapomenout. Rány se někdy hojí velmi pomalu. Odpustit, to vyžaduje modlit se za to, aby ve mně nezůstaly negativní vzpomínky.) Tím se procvičuji ve schopnosti odpouštět.
- 9) Vyvaruji se účasti na negativních rozhovorech o tom druhém člověku.
- 10) Začnu se za něho modlit: „Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro ne zlo“ (Ř 12,14).
- 11) Usiluji o to, abych byl vnitřně schopen, setkávat se s tímto člověkem skutečně v upřímné lásce.
- 12) Jestliže nedokážu jednat podle bodu 7-11, vyhledám duchovní pomoc.
- 13) Prosím o podnětné myšlenky, jak bych konkrétně dokazoval pokoru a lásku. „Čiňte dobře těm, kdo vás nenávidí.“
- 14) Nikdy neodmítnu pokus o smíření, 77krát jsem ochoten k rozhovoru, ve kterém jsem připraven otevřeně přiznat svoji vinu. (Odpuštění není vždy jen usmíření. Z mé strany vychází upřímný pokus o odpuštění.)
- 15) Aby došlo k usmíření, postarám se o to, aby se na základě oboustranného odpuštění obnovily a prohloubily naše vztahy. Obě strany nesmí v budoucnosti už nikdy připomínat vinu. Společně jsme ji položili na Ježíšův kříž a tam zůstane.
- 16) Odmítne-li se někdo usmířit, nepokouším se usmíření vynutit. (Srovnej bod 1.) Odmítnutí však není důvodem k tomu, abych se nesnažil o uskutečnění bodů 1-15.

Podle kázání H. Bachmanna z Güttingen na text Mt 18,21-35.

Přel. Z. Mathauserová

OSOBNOSTI BRATSKÉHO HNUTIA

JOHN NELSON DARBY (1800—1882)

V Belletovom dome sa A. N. Groves stretol s mladým írskym kaplánom, ktorý mal veľký vplyv na všetkých z malého krúžku kresťanov, ktorí sa tu zhromažďovali k uvažovaniu Svätých písem. Bol to **John Nelson Darby**. Pochádzal zo zámožnej a vázenej írskej rodiny. Jeho strýko, Sir Henry Darby, bol admirálom a veľkým admirálom Nelson, po ktorom chlapec dostal druhé meno, bol jeho krstným otcom. Po základnej škole navštevoval prvotriednu strednú školu v londýnskom Westminsteri. Potom sa stal poslucháčom práva na Trinity College v Dubline. Tu sa zoznámil a spriatelil s J. G. Belletom. Bol nielen veľmi nadaný, ale i veľmi usilovný a mal mimoriadne obdarovanie na reči. Získal zlatú medailu za vynikajúce štúdium klasických jazykov. Vyštudoval právo (roku 1819), ale túžba srdca ho tiahla k štúdiu teológie. Keď odmietol nastúpiť právnicku dráhu, bohatý otec ho vydedil. V roku 1825 ukončil štúdium teológie, bol ordinovaný za duchovného štátnej anglickej cirkvi a stal sa kaplánom v zanedbanej horskej farnosti Wicklow. Tu prejavil veľkú pastiersku horlivosť a obetavosť pri návštevách rodín v ťažkodostupných horských osadách.

V období zotavenia po úraze roku 1827 odovzdal sa Darby cele Pánovi Ježišovi Kristovi. Stal sa kresťanom, ktorý horel nadšením pre Cirkev a jej jednotu. V roku 1828 napísal spis „O charaktere a jednote Kristovej Cirkvi“. Vyzýval v ňom k úsilíu proti rozdeleniu Cirkvi na uzavreté denominácie, hľadajúce svoj vlastný prospech a nie dobro celej Cirkvi. V tomto roku sa zriekol farárskeho úradu a začal sa venovať službe malej skupine veriacich v Dubline. Mal vzácny učiteľský dar. Jeho vplyv na „bratov“ bol veľký. Svojimi nevšednými schopnosťami, pracovitosťou a skromnosťou si čoskoro získal medzi nimi vodcovské postavenie. Nikdy sa neoženil a celý svoj život zasvätil sebaobetavej službe Pánovi Ježišovi, spoluveriacim a blíznym. V tejto službe nepoznal únavu a prekážky.

Darby preložil Nový zákon do angličtiny a taliančiny, celú Bibliu preložil do francúzštiny a spolupreložil do nemčiny (tzv. elberfeldský preklad, na ktorom mal hlavný podiel). Jeho zobraňované spisy obsahujú 34 zväzkov, z toho 5 zväzkov výkladov k biblickým knihám. Kládol veľký dôraz na Pánovu večeru. Zastával však krst detí. V úsilí o nápravu štátnej anglickej cirkvi viedol písomnú polemiku s tromi jej arcibiskupmi (v rokoch 1827—32). Až roku 1834 sa od nej oddelil, keď poznal, že je neschopná nápravy. V tomto roku prišiel Darby s myšlienkou zvláštneho Kristovho príchodu pre Cirkev — „vytrhnutia svätých“ — pred Jeho príchodom k súdu na zem. Táto novozákonná pravda bola pre tradičných teológov nielen vo veľkých cirkvách, ale i v bratskom hnutí v tomto čase ťažko prijateľná. V bratskom hnutí sa však skoro presadila a stala sa oduševňujúcou silou veriacich.

V polemikách s predstaviteľmi anglikánskej cirkvi vykryštalizovalo v Darbyho myslení učenie o „Cirkvi v ruinách“. Vychádzalo z jeho názoru, že nielen veľké zosvetštené cirkvi, ale i Cirkev ako celok je už od ranných storočí v stave nenapraviteľného úpadku. Z toho vyvodzoval ako dôsledok, že v prítomnej dobe nemožno vytvárať samostatné zbory Cirkvi podľa novozákonného zboru, ale iba skupiny a zhromaždenia veriacich, ktoré majú byť pre zachovanie jednoty usmerňované z jedného centra. Toto učenie zohralo neblahú úlohu v tzv. bethezskom spore, následkom ktorého bolo rozdelenie bratského hnutia.

Popri Írsku a Anglicku pôsobil Darby v rokoch 1839-45 vo Francúzsku a Švajčiarsku, kde jeho učenie o „Cirkvi v ruinách“ prvý raz narazilo na odpor v kruhoch nezávislých kresťanov. V rokoch 1854-55 a 1869-70 žil v Nemecku, v Elberfelde (dnešnom Wuppertali), kde spolupracoval na preklade najprv Nového zákona do nemčiny (s Carlom Brockhausom, Juliusom Antonom von Poseckom a Hermannom Corneliom Voorhoevem). Ako vzácny biblický učiteľ ďalej pôsobil v Taliansku, Španielsku, Portugalsku, Spojených štátoch a Mexiku. Vo všetkých týchto krajinách kázal a vyučoval v materinských rečiach ich obyvateľov — bez prekladateľov. Jeho pôsobením tu vznikli mnohé bratské zbory, ktoré prijali v podstate jeho biblické poznanie a pohľad na Cirkev. Najmä v Nemecku zbory napospol tohoto charakteru vznikali, šírili sa a rástli až do konca XIX. storočia. Po rozdelení bratského hnutia v Anglicku stal sa Darby uznávaným vodcom tzv. uzavretých (exkluzívnych) bratov, ktorí opustili pôvodné stanovisko otvorenosti voči všetkým opravdovým kresťanom a boli ochotní mať spoločenstvo iba s tými, ktorí sa oddelili od cirkevných systémov aj od „otvorených bratov“ a pripojili sa k nim.

J. N. Darby bol mimoriadnym zjavom v prvom polstoročí bratského hnutia. Bol to nielen nadmieru obdarovaný, ale i veľmi pracovitý muž s nezlomnou vôľou a neslabnúcou energiou a vytrvalosťou. Ešte i v posledných rokoch svojho života dokázal duševne pracovať i šesťnásť hodín denne. Svojím hlbokým a vnútorne prežitým poznaním Písma, skromnosťou a láskavosťou si získaval srdcia „bratov“ i ďalších ľudí. Na druhej strane to, čo považoval za Božiu pravdu, hájil neústupne a bez ohľadu na ľudí — žiaľ i na úkor bratskej kresťanskej lásky. Vedel však oceniť duchovné ctnosti, službu a prácu i u svojich ideových odporcov.

Po jeho smrti klasik histórie bratského hnutia H. B. Neatby takto hodnotil jeho osobnosť a život: ... „Svätý v trpezlivosti, pokojnom uvažovaní, teológ hlbokkej mystickej prenikavosti, apoštol neúnavnej energie a úplného sebaobetovania, kazateľ nekončiacich túžob a búrlivých bojov — to bol John Nelson Darby ... Ak by bol zaujímal Abrahámovu postavenie, ťažko by zostala po ňom povest menšia než Abrahámová. Je ťažké zobrazit ho bývajúceho v zasľúbenej zemi ako v cudzej krajine, spokojného dediča sveta, ktorý má prísť ... Ale jeho údel mu odoprel takéto príhodné okolnosti pre uplatnenie jeho schopností a veľkej múdrosti a vrhol ho do zlých dní sporov siekt devätnásteho storočia.“

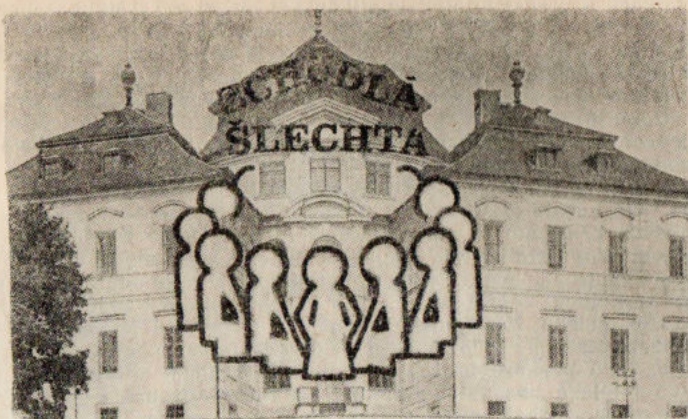
Bol to veľký muž nádeje, ktorý túžobne očakával Kristov príchod pre Cirkev do oblakov a potom s ňou na zem, i napravenie všetkých vecí v Jeho zemskej a potom večnom kráľovstve.

pripr. jh

Biblia bez embarga

Biblia patrí k malému množstvu tovarov, ktoré možno ešte bez problému doviezť do Iraku. Podľa Jamala Hašveka, generálneho tajomníka Jordánskej spoločnosti Biblie v Ammáne, bola po jednomesačnom prerušení dodaná zásielka Biblií. „Myslím, že už sa to viac nestane,“ povedal Hašvek. „Dúfame, že dvere pre Bibliu ostanú ešte dlho otvorené a že Boh vyvedie túto oblasť zo zablúdilej situácie.“

Národná obroda 11. 10. 1990

Před lety jsem poznal rodinu, patřící k starobylému šlechtickému rodu. Starý pán byl ještě za dob 1. světové války rytmistrem a vystupováním byl aristokrat každým coulem. Jeho paní musela mít jako za starých dob pomocnice v domácnosti, které ji obklopovaly a staraly se o ni. Zvlášť si panstvo zakládalo na svých zvycích u stolu. Každé jídlo se muselo servírovat přesně podle etiky na vzácném porcelánu a se stříbrnými přibory. Nechyběl samozřejmě ani nezbytný zvonek k přivolání služebnictva.

Bydleli ve svém starobylém zámku. Jenže — ten už byl vše, jen ne udržovaný. Okopané a oprýskané rohy budov, dřevěné střešy a omítka opadávající z fasád rozhodně majiteli čest nedělaly. Pan hrabě s chotí sice tu a tam pořádali malé recepce ve starém rytířském sále, kde zvlášť zdůrazňovali svůj šlechtický původ. Přitom ale rytířský sál vypadal stejně uboze jako vše ostatní. Vyšlapané schody, zteřelé a vybledlé tapety. Kdysi drahocenné záclony byly vyrudlé a vypadaly velmi ošuměle. Majitel zámku mohl skromně žít jen z výnosu svého rozsáhlého lesa. Sklepy a stodoly zely prázdnotou. Po straně se šuškal, že majetek je zatížen velkou hypotékou, na kterou pán sotva stačí splácet úroky. Proslýchalo se, že je hrabě zadlužený a že jedno-

ho dne stejně přijde na buben. Navěnek tomu všechno nasvědčovalo.

Majitelé přesto předstírali zdání bohatství a zámožnosti. Jezdili reprezentativním autem, pobývali vždy v nejlepších kavárnách v sousedním městě a vždy byli elegantně oblečení. A i když byl statek zcela zpustlý a budovy na spadnutí, chovali se staří obyvatelé tak, jako by měli milióny. Žili v iluzi předešlých let a ve skutečnosti byli žebráky.

Dědictví otců

Podobně to může vypadat i v mnoha křesťanských sborech. Mluví se o dědictví otců a nikdo ani nepozoruje, že už dávno neexistuje, že je už dávno spotřebováno. Zachovává se lesk, lakovaný povrch, i když o někdejším bohatství svědčí jen ubohé zbytky!

Kdo je chudý a chce vzbuzovat zdání bohatství, je ve světě obchodu považován za podvodníka. Není i dnes řada sborů v situaci laodicejské církve, upadlé do sebeklamu: „Jsem bohat, mám všechno a nikoho už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý!“ (Zj 3,17) Řada sborů dnes sotva má co nabídnout z duchovní substance. Při všem vnějším lesku stojí před duchovním zhroutilím.

Někdejší bohatství

Jaké to bylo bohatství, které dřívě církev měla a které dnes i přes všech-

ny snahy o předstírání opaku postrádá?

Ptám se tak proto, že sám stojím uprostřed sboru křesťanů, kteří se rovněž musí zabývat otázkou své síly a svého zplnomocnění. Ne, nejsem přihlížející divák, nestojím mimo, nedívám se přes plot na jiné sbory a nekritizují jejich žalostný stav. Zaměřuji tuto otázku na svůj vlastní domácí sbor. Je vůbec ještě mezi námi znát život z Boha? Anebo se u nás řada věcí už zakonzervovala do formy a do tradice?

Když se vrátíme do počátků sborů v Malé Asii, zjistíme, že slova apoštolů měla moc měnit lidská srdce. V jejich zvěsti působil Duch svatý a tak mnoho lidí uvěřilo. Poselství proniklo k jejich srdci a vypůsobilo obrácení ke Kristu a zároveň oddělení od světa. A i když jiné skupiny používaly jiné prostředky — tehdejší křesťané zůstávali zcela prostě v učení apoštolů, ve vzájemném obecenství, v lámání chleba a na modlitbách (viz Sk 2,42).

Jako Kristoví vyslanci mluvili o Bohu a jeho spravedlnosti s velkou úctou. Jejich láska a oddanost patřily Pánu Ježíši, pro něho byli ochotni trpět a dokonce i položit svůj život. Nešířili o Bohu a o světě filozofické teorie — ale s radostí vyprávěli ve svém okolí o tom, co prožili se svým Zachránce. Jejich zvěst byla ryzí a skutečná. Nebyl to odvar skutečnosti, pokrm z tuby, ale plnohodnotná vlastní zkušenost. Z jejich slov vyzářoval oheň lásky ke Kristu a ke ztraceným lidem. Jeden z nich vyjádřil smysl své existence slovy: „Žít je pro mne Kristus!“ V tomto velkém úkolu stáli svorně jako členové velké rodiny se silnými vnitřními vazbami.

Podstata jejich úspěchu

Vzájemně považovali jeden druhého za lepšího než sebe. Každý z nich měl obdarování a službu, kterou vykonával pro blaho sboru. Nikdo se svými schopnostmi nechlubil, protože všichni je chápali jen jako dar svěřený nebeským Pánem. Nikdo se nedíval závistivě na schopnosti druhého, protože všichni chtěli sloužit církvi vzkrísěného Krista. Byli mezi nimi muži, kterým říkali apoštolové. Ti pro sebe nevyžadovali žádnou zvláštní úctu, poctu vzdávali

výlučně Boží lásce. Jiní byli známi jako proroci, protože jim Duch svatý odkryl tajemství Božího plánu spásy. Jiní vykonávali obětavou službu pastýřů, protože jim zvlášť ležely na srdci blaho a potřeby církve Pána Ježíše. Sami byli zářnými příklady víry a důvěry v Pána Ježíše. Ti, kteří dokázali v pravou chvíli pronést pravé slovo, byli učitelé, protože svým darem utvrzovali spoluvkoupené ve víře. Pečovali o to, aby malé stádečko bylo chráněno před falešným učením a před bludy. Přitom vše probíhalo s velkou ohleduplností a v hluboké vzájemné lásce. Tyto sbory byly určitě z lidského hlediska chudobné, ale duchovně měly bohatství, život a božské zplnomocnění. Pán Bůh je obdařil mnoha pozoruhodnými dary, takže duchovně nemusely v ničem strádat.

Jak to vypadá v církvi Pána Ježíše dnes?

Kam se toto vnitřní bohatství a rozmanitost darů vytratily dnes? Měl Pán v úmyslu obdařit takovými duchovními dary jen prvotní církev? Nemohli bychom i my dnes mít takovou plnost darů? Řada křesťanských společenství přešla k tomu, že usiluje přinést masám alespoň zdání života prostřednictvím hudebních těles, divadelních a pantomimických souborů či nabídkami k trávení volného času. Ale přitom si vlastně půjčují od světa, život jen předstírají. Právě zde je nade vše zřejmé, že původní moc Ducha svatého je nenávratně pryč. Kdo se potřebuje oživovat podobnými způsoby, ten už nepočítá příliš s Boží mocí.

Ptáme se, proč se tato prvotní síla a moc vytratila? Nebo je láska k Pánu zasuta popelem lidských tradic? Mnohá kázání jsou bez jiskry, jsou tak bezzubá, nikoho k ničemu nezavazují a nikoho nevedou k tomu, aby se pro něco osobně rozhodl. Co chybí kazatelům: samotná zkušenost spasení anebo láska k Pánu Ježíši. Nádoba je sice ještě zde, ale víno radosti chybí. Lampa je ještě zde, ale olej Ducha svatého je pryč. Několik uhlíků ještě žhne, ale chybí jiskra, která by rozžítla srdce a svědomí. Sborové domy ještě stojí (anebo se dokonce ještě budují), ale na kazatelárnách se povětšinou mlátí prázd-

ná sláma. Spoléháme na řečnické umění lidí, místo abychom počítali s Boží mocí. Už se nemodlíme k „Pánu všech, štědrému ke všem, kdo ho vzývají“ (viz Ř 10,12).

Chceme zůstat v chudobě?

Cítíme nějakou souvislost mezi obrazem „zchudlé šlechty“ a námi? Možná že ano, ale nemusí tomu tak být. Boží nesmírné bohatství v mnoha darech milost a v obdarování je i dnes církvi k dispozici. I nám dnes chce požehnat veškerým požehnaním duchov-

ním v nebeských věcech v Kristu, začneme-li jej ovšem znovu hledat. Tam, kde se však vzájemně zaměňují božské cesty s lidskými metodami, se Duch svatý stahuje zpět. Tělo samo o sobě Bohu nikdy sloužit nemůže. Stále se totiž u něho tlačí dopředu naše sebevědomí a Božímu duchu se nedává žádný prostor. A Pán říká: „Ne mocí, ani silou, nýbrž mým duchem...“ (Za 4,6).

Otto Franz
Die Wegweisung 6/90
přel. tp

Svědectví

Vyrůstali jsme spolu se starším bratrem Markem spíše v nevěřící rodině. Naše mamka byla od malička vychovávána v katolické rodině, ale nás na víru nijak nenutila. Občas jsme společně zašli do kostela, kde jsem však chodila více ze zvyku než z vlastního přesvědčení.

Když jsem byla v 8. třídě, začaly mě zajímat různé životní otázky, které určitě napadají každého člověka. Proč tady žijeme? Jaký je smysl našich životů? Jestli pak existují mimozemšťané? V neposlední řadě všech otázek se samozřejmě vyskytla i otázka, jestli existuje Bůh.

Snažila jsem se nalézt odpovědi na tyto otázky; ačkoliv jsem pročetla spoustu vědecko-fantastických knih, postačující odpovědi jsem nikde nenacházela. Souhlasila jsem s názory spisovatele L. Součka, domnívala jsem se také, že existují mimozemšťané. V té době jsem byla přesvědčena, že musí být něco víc než je pouhý člověk. To mi však nestačilo, snažila jsem se odněkud dovědět se, co je to to víc...

Mamka se mě snažila přesvědčit, že právě to co hledám, je Bůh. Moc jsem jí nevěřila, chtěla jsem nalézt něco jiného, ale at jsem hledala, kde jsem chtěla, pokaždé se mi do hlavy dostala myšlenka, kterou jsem již tolikrát slyšela! — Ano, je to pravda. Bůh opravdu je! — Bylo to asi po půl roce, kdy jsem si uvědomila, že Bůh opravdu existuje. To mi stačilo a já jsem se už nesnažila dovědět něco nového. Neslyšela jsem nikdy o Pánu Ježíši, o tom, proč vlastně přišel na tuto zem. Jednou se na Markově stole objevila Bible. Zprvu jsem se tomu nijak nedivila, ale když jsem zjistila, že ji Marek pravidelně (!) čte, nemohla jsem to pochopit. Často jsem se mu smála... Jeho „ateistické“ smýšlení se najednou obrátilo v pravý opak. Jednoho večera jsme si s Markem více povídali. Marek mi říkal o Pánu Ježíši, o Bibli a vyprávěl mi svědectví jeho přítele Josefa. Zanedlouho jsem měla možnost se s Josefem seznámit. Ukázal mi různé verše z Bible a stále hovořil o Pánu Ježíši jako o našem Spasiteli. Musela jsem nad tím vším začít více uvažovat. Začala jsem si taky číst Bibli.

Přišly prázdniny a s nimi i moje patnácté narozeniny. Koncem července jsem byla poprvé ve shromáždění. Už předtím jsem zatoužila po novém životě, životě s Pánem Ježíšem. Přicházely na mě však různé pochybnosti.

Hned týden po tom, kdy jsem byla ve shromáždění, jsme jeli spolu s mládeží na letní pobyt do Adršpachu. A právě tam jsem se rozhodla pro nový život s Pánem Ježíšem Kristem. Vím, že to bylo nejdůležitější rozhodnutí v mém životě. Díky Pánu Ježíši jsem poznala spoustu nových přátel — bratrů a sester, na které se mohu kdykoli spolehnout a samozřejmě svého Pána a osobního Spasitele Pána Ježíše Krista. Jemu děkuji za to, že to byl právě On, kdo mi dal odpověď na všechny moje otázky.

Miša

CO UČINÍM S TÍMTO?

Když přišla Láska sebe dát
proč byli všichni slepí?
Ta jejich srdce lhostejná
se podobala stepi ...

Proč — když se přišla Láska dát
tak byli všichni hluchí?
Člověk se musí maně ptát
zda vůbec měli duši ...

A když se přišla Láska dát
byli k ní zcela němí...
Jak tolik lidí netečných
se mohlo zrodit zemi?

Němí jsme tenkrát nebyli —
Mýlíš se! Slyšíš? Stůj!
My volali jsme ze všech sil:
„Hle — Ježíš — UKRÍŽUJ!“

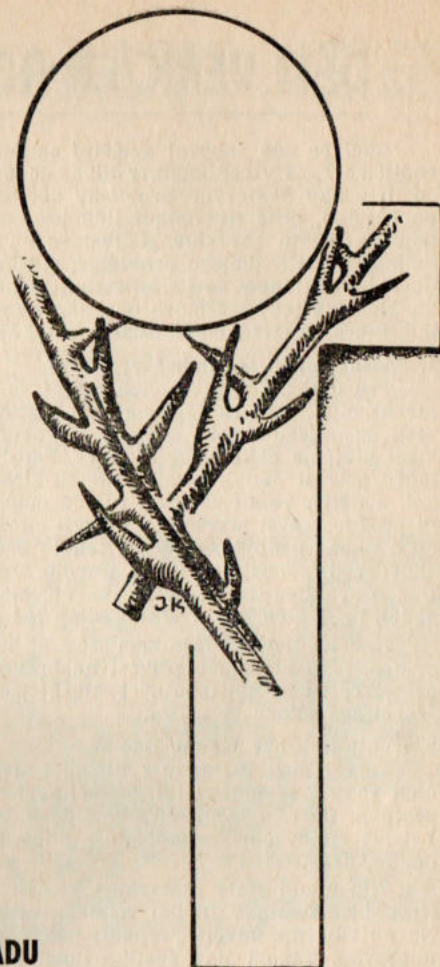
SME DĚDIČI VZÁČNEHO POKLADU

Uvedomme si, aspoň občas, aké úsilie bolo vynaložené na to, aby sme nakoniec mohli v rukách držať Bibliu. Počas stáročí bolo treba prorokov, pisateľov zbožných a verných, apoštolov, odvážnych misionárov, niekedy aj mučeníkov, opisovačov, prekladateľov, tlačiarov a nesčíselných zástupcov tých, čo boli ochotní prekonať diaľky pri jej doprave...

Je to tak, ako keď za starých čias vytrvalí bežci odovzdávali fakľu jeden druhému, aby sa dostali do cieľa. To všetko preto, aby sme nakoniec mohli vlastniť dobre vytlačenú, pekne zviazanú Bibliu, sumu toho, čo chce Boh ľuďom povedať. Knihu, čo obsahuje skvosty s ničím iným neporovnateľné. Zalm stotretí, Kázeň na hore, Podobenstvo o márnoträtom synovi, ôsmu kapitulu Rimanom alebo trinástu 1. listu Korinťanom.

Generácie z nej čerpali inšpiráciu pre život a silu pre umiernenie.

prel. mk

i s Pánem tak napúl. Nemají mnoho ani ze světa, ani z víry. Jsou nespokojeni a tím se pocit ztráty prohlubuje. Zde je jediné řešení: jako jsem vědomě přijal Ježíše jako Spasitele a Vykupitele, musím Ho přijmout jako Pána. Víme, že Pán, řecky Kyrios, znamená vládce, panovník. Spojení Pán Ježíš tedy znamená vládce Ježíš. Není to jako pan Novák, ale Ježíš = Pán. Víme, že „nikdo nemůže říci Pánem jest Ježíš, leč v Duchu svatém“ (1K 12,3, Sýkora). Uznat Ježíše jako Pána svého života znamená vědomě a nejlépe před svědky mu odevzdat sebe, své zájmy, plány, touhy, přátele, bratry, sestry, sbor, práci, případné manželství a rodinu, prostě vše, co si člověk uvědomí. Učinit tak lze jen po zralé úvaze. Mnozí lidé se tomu brání, protože dosud nepoznali Boží dobrotu. Nevěří, že pokud jim Pán něco vezme, mnohonásobně víc jim dá. Nevěří, že se Pán může postarat o jejich potřeby, nechápu, že Boží touhou je zbohatovat, ne brát a trápit. A tak přijetí Ježíše jako Pána by mělo předcházet poznání Boží dobroty a lásky, zkušenost s Boží milostí, uspokojení mé duše. Potom se s radostí vydám tomu, jenž mě tolik miluje a tolik mi dává.

5. Nuda z duchovního života

Dalším těžkým problémem je nuda z duchovního života. Nuda ve shromáždění, nuda při modlitbách, nuda nad Bibli. Všechny tyto aktivity mají mít jednu příčinu: žijí s Bohem, kterého milují, tudíž se s ním chci stále setkávat a chci ho stále více poznávat. Mladí chodí do sboru, protože musí. Buď si na to zvyknou, nebo v dospělosti odejdou. Čtou Bibli, protože se to má, ale nudí je to. V tom případě je nutné, aby mladý člověk poznal Boží dobrotu a lásku na vlastní kůži. Když se tak stane, začnou ve shromáždění očekávat na Pána a ono se jim stane požehnáním. Bibli pak čtou s ohromným zaujetím: „Co má dnes Pán pro mne nového?“ Kdo pozná zbožňující Boží štědrost, bude trávit na kolenou mnohé hodiny, aniž bude upomínán, aby to dělal.

Boží milostí osvícený člověk touží zvěstovat. Mladým je často chození do shromáždění cílem duchovního života, jedinou jeho realizací. Probuzený mladý křesťan chce ale sloužit, zvěstovat evangelium. Ten pak bere shromáždění věřících jen jako místo očisty, obnovy, načerpání sil, na posledním místě také jako místo služby. Těžiště služby se přesunuje ven, mimo shromáždění. Shromáždění by měla připomínat místo, kde je mnoho soli pohromadě. Jedna od druhé se potom kazí. Sůl je třeba roznést mezi lidi a používat.

A tak se stává takový mladý služebník základem probuzení. Modlí se za druhého, třetího, a tak postupně vznikají misijní skupiny, na jejichž základě sbor roste. Shromáždění pak není nudným, není už také jedinou aktivitou na duchovním poli. Radostí mladých bývají obcerstvení i starší, kteří dostávají nové příležitosti se k probuzení přidat.

6. Jak mluvíme před dětmi?

V tomto bodě nechci kritizovat a zlehčovat rodiče, naopak, podívejme se na vlastní postoje a chování. Překážkou opravdovosti života dětí bývá atmosféra v rodině a falešná zbožnost doma i ve sboru. Rodiče vědí, jak to chodí v církvi, a baví se o tom před dětmi. Pamatujme prosím: každé nepěkné slovo o bratru, sestře či sboru zasévá semínko odpadnutí do dětské duše. Rodiče jsou už mnohdy skeptici — vědí, že se to s těmi křesťanskými zásadami nesmí přehánět. Pragmatismus, praktikismus a pokrytectví likvidují v dětech život. Nevěří pak Božímu slovu, ani tomu, co slyší ve shromáždění. Vždyť je to stejně jinak. Přijmou představu, že si tady vlastně všichni hrajeme na něco, co tak docela není pravda. Takže nějaká ta odbočka vůbec nevádí. Není-li v rodině a ve sboru uplatňována kázeň a princip autority a poddanosti, nemá dítě důvod brát křesťanství vážně. Ze života s Bohem se stane zájmový demokratický klub. Zde je odpovědnost na rodičích a odpovědných bratřích v církvi. Prosím tedy: pozor na jazyk před dětmi a mladými lidmi, pozor na pokrytectví.

Je smutné, když mladý člověk posuzuje sbor, shromáždění. Mladých se zmoc-

ňuje negace a kritika: je tam nuda, jsou tam jen starší lidé, nefungují starší, nikdo si mě tam nevšímá. V církvi taktó smýšlejší mladí ale i starší lidé nehledají Krista, ale člověka. Pamatujme, prosím, negace je od ďábla. Pán nekritizuje, ale pozvedá. A tak vidíme, že řešením zde je opět vláda Duchu svatého v životě. A opět v prevenci — jaký přístup ke sboru mají rodiče, takový mají i děti. Nechodí-li pravidelně rodiče, nebudou chodit ani děti. Mohou potom tito mladí lidé, žijící v negaci a kritice, poznat Krista a žít s ním? Tuto negaci a kritiku je nutno vyznat a opustit.

7. Duchovně nevzdělání, neinformovaní

Jedním z vážných problémů dětí z rodin věřících rodičů, ale i nových lidí ze světa, je nedostatek vyučování. Služby bratří ve shromáždění nedostačují, mladí čtou duchovní literaturu i Živá slova jen málo. O řadě témat se navíc vůbec nikde nemluví a mladí nemají často za kým jít se poradit. Jedná se například o tato témata: partnerství, manželství, rodičovství, duchovní boj (sem patří například okultismus), otázky zákona a milosti, chození v Duchu, výklady prorockých knih, výuka k misii, otázka duchovních darů a budování církve, atd.

K vyřešení tohoto problému jsme u nás v Praze zavedli cílevědomě budovanou fonotéku, práci s literaturou (půjčování, prodej), systematické vyučování nově příšlých lidí do sboru (školský přístup, ale osvědčuje se) a tzv. biblické minikursy, kdy k nám zveme na plánek bratry s darem učitelským, a jejichž součástí je diskuse:

8. Okultismus u věřících?

Posledním problémem dětí z rodin věřících rodičů, o němž dnes budu mluvit, je nedostatečná bdělost proti útokům Satana. Mám teď na mysli jeho přímé působení v tomto světě. S obavou jsem zjistil, že se v rodinách věřících lidí věští pomocí kyvadélka, zařikávají se bradavice, používá se proutku k hledání vody a geopatogenních zón, vykládají se karty. Je možno se setkat i s vyvoláváním duchů (na internátě, na koleji), s pověrami, jógu, hypnózou a jinými okultními praktikami. Někteří mladí lidé sbírají pornografii. To vše je zahrávání s mocí temnosti, aniž o tom lidé vědí. Důsledky jsou vážné: deprese, sebevražděné a agresivní sklony, ztráta pokoje, radosti, neurozy, psychosomatické poruchy, sexuální úchytky, nečisté myšlenky, poruchy v sexuální oblasti a rozvod.

Všechny tyto jevy jsou od Satana. Kdo využije ďáblových služeb, od toho si to Satan vždy nějak vybírá. Vždy je nutné takovou věc vyznat jako těžký hřích duchovního smilstva. — 5M 18,10-12: Nenajde se u teba nikto taký, kto by viedol svojho syna alebo svoju dcéru cez oheň ani veštec ani planetár (horoskopy) ani zaklínač ani čarodějník ... alebo taký, ktorý by sa niečo pýtal mŕtvych. Lebo ohavnosťou je Hospodínovi každý, kto to robí. ...

V případě, že člověk upadne do tohoto hříchu, je často třeba použít služby rozvázání jiným bratrem, či dokonce ve vážných případech služby bratra s darem vymítání démonů. Názor, který jsem slyšel od jednoho věřícího mládence, že by šel ke kartářce jen proto, aby dokázal, že je to nesmysl, je stejný, jako názor, že drátu elektrického vedení se mohu s klidem dotknout, protože žádnou elektřinu přece není vidět. Existuje k tomu vhodná literatura. Mnohdy tyto jevy podceňujeme, ale byl jsem sám překvapen, jak jsou v rodinách věřících lidí rozšířené a jaké mají následky.

Závěr

Tolik povídání o některých problémech dětí z rodin věřících rodičů. Znovu zdůrazňuji, že netvrdím, že všichni mladí mají všechny tyto problémy. Jsou to problémy, s nimiž jsem se v průběhu své služby v různých sborech v různé míře setkal. Kéž slouží tyto poznámky k tomu, aby mladí lidé mohli žít plný život s Kristem pod vládou Duchu svatého. Kéž nám, bratřím a sestrám k tomu pověřeným, dá Pán milost konat kněžskou službu při péči o mladé lidi a modlitbách podle vš upravitel vý

„... buďte bedra vaše přepásaná, a svíce hořící ...“

Lukáš 12,35

Plápolavý svit svíce ... Jak je nám dnes ve století atomové energie, počítačů a kosmických letů tak trochu směšný. Po tisíciletí sice lidem sloužila a byli s ní i spokojeni. Ale dnes pokrok přece jen postoupil kupředu. Máme halogenové reflektory, sodíkové výbojky, plošná svítidla, v jejichž záři se ta naše svíčka beze zbytku ztratí. Svíce a 20. století — to se k sobě jaksi moc nehodí. A přece...

Nedávno jsem byl ve velkém obchodním domě, ozářeném stovkami luxusních moderních svítidel, která vytvářela téměř dokonalou iluzi denního světla. Byla tu spousta lidí. Všichni vybírali, kupovali, platili, jak už tomu v obchodním domě bývá. Ale tu najednou blik — a celý obchodní dům (a také celé město) bylo rázem v hluboké tmě. V tu chvíli všichni ztratili orientaci, nikdo nevěděl, kudy kam...

A pak se u pokladny objevila svíce. A za chvíli další u východu. Ta stará, primitivní a nemoderní svíce. Ale dovedla posloužit. Všichni hned věděli, kam mají jít. Hned viděli i nebezpeč-

ná úskalí, jakými mohou být třeba i schody, nejsou-li osvětleny.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že se ta stará svíčka nepřežila, že i dnes má velký význam. Moderní svítidla se osvědčila za normálních příznivých okolností, kdy byla zásobena potřebnou elektrickou energií. Tu zářila bez konkurence. Ale když došlo ke krizové situaci, tu selhala. Nemohla za to, na tuto situaci nebyla stavěna. Ale svíčka není závislá na vnějších okolnostech; může svítit dál. Sice svým malým a opomíjeným světlem, které ale jasně vytyčuje směr. Přitom bylo důležité, aby byla na správném místě.

Zároveň jsem si uvědomil, že podobně je to i s naším textem. Náš život víry má být hořící svíci. Řada lidí si myslí, že se víra přežila, že člověk si dnes vystačí sám a to lépe. A opravdu to tak často na první pohled vypadá, jak nám to popisuje i žalmista v 73. žalmu. Lidský rozum je zdánlivě mnohem jasnější než mihotavé světlo „přežitého“ křesťanství. Možná, že to tak opravdu vypadá. Ale uvědomil jsem si, že v životě jsou nevyhnutelně i krizové situace, kdy náhle vše kolem nás „zhasne“ a my jsme najednou úplně bezradní. Nikdo nás není schopen pochopit, natož nám pomoci. Je ale mou zkušeností, že v takové situaci máme „svíci našim nohám“ — Boží slovo, které není závislé na našich okolnostech a které je schopno nám účinně pomoci. Selhala-li všechna lidská slova, pak je tu ještě Boží slovo, které ještě nikdy nezklamalo. Ukazuje východisko tam, kde jsme už v koncích.

Možná, že se nám naše světlo zdá být jen nepatrné a že se tím trápíme. Ale otázka není, jak velké světlo šíříme. Jde jen o to, jsme-li na pravém místě. Naším úkolem je ukazovat lidem východisko v krizových situacích. A spolehlivým řešením příčiny všech lidských problémů je Pán Ježíš — Boží Syn. Ukazujeme na Něj? Jestliže ano, pak je vše v pořádku.

Při této úvaze o svíci bych se rád podělil ještě o několik myšlenek:

Svíce má význam a plní své poslání jen tehdy, jestliže hoří. I ta nejhezčí

svíce je jen pouhý dekorativní předmět, pokud její knot nehoří. Bez plamene není zdrojem světla. Naše srdce musí hořet. Jen tak můžeme být světlem — jen tak bude v našem životě vidět Pán Ježíš. Jinak zůstaneme jen „dekoracemi“ — snad i hezkými — ale to je málo.

Svíce může být i nebezpečná. Převrátil-li se hořící svíce, může velmi snadno dojít k požáru s nedozírnými materiálními škodami a případně i se ztrátou života. Náš život je přirovnán hořící svíci. Proto i náš pád může být příčinou nezměrných škod. Nezapomínejme na to! Řada lidí k nám vzhlíží s důvěrou. Jestliže zklameme, utrpí tato důvěra nenahraditelnou škodu. Náš pád může znamenat ztrátu důvěry ne-

jen k nám samotným, ale co je mnohem horší, i k našemu Pánu, kterého vyznáváme.

A nakonec — plamen je nutno chránit. Stačí prudší závan vzduchu a svíčka zhasne. I v tom je pro nás velké poučení. Připomíná nám to naši pomíjivost. Stačí tak málo — a je po všem. Nejen náš pozemský život je velmi vratký, ale i naše svědectví je plně závislé na Boží milosti. Nemáme sebe-menšího důvodu k hrdosti — vše, co jsme, je Boží milost. A na nás je, abychom v této milosti zůstávali a zvali k ní i ostatní.

Jsou naše srdce zapálena samotným Pánem, jako u učedníků na cestě do Emaus? Je naše „svíce hořící“? Kéž nám Pán k tomu pomůže. tp

BOJ VÍRY

Dvakrát ročně se před branami kasáren shromáždí velmi pestré skupiny mladých lidí. Jsou to přijíždějící branci. Jsou z různých koutů země, mají různá občanská povolání a jsou z nesterých vrstev obyvatelstva. Už v jejich oblečení jsou nápadně rozdíly. Jsou tu vlasatí kluci, občas i vyznavači punku, ale i nenápadně a střízlivě oblečení lidé.

A přece se za pár hodin už navzájem podobají jako vejce vejci. Sotva je od sebe rozeznáš. A od této chvíle platí pro všechny naprosto stejný kázeňský řád i řád vnitřní služby. Všichni se musí řídit stejnými pravidly. Zapadli do vojenského života.

Něco podobného prožívají i věřící lidé. I my jsme se lišili svým původem, vzděláním, zájmy i názory. Jen jedno jsme měli všichni společné — byli jsme bez rozdílu hříšníci, kteří potřebují záchranu. Teď stojíme před Bohem omilostněni, zachráněni z milosti. „Není už rozdílu mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši“ (Ga 3,28). Žádný křesťan není v zásadě nadřazen jiným. My všichni, kteří „bojujeme“, máme jednat tak, abychom se líbili tomu, který nás „naverboval“ (povolal) (2Tm 2,4). A to bude jen tehdy, jestliže se bez zbytečných diskusí podřídíme Bohu a Jeho slovu. Jak často však rádi „argumentujeme“ proti jasným pokynům Jeho Slova! Kolikrát je naše poslušnost nedostačující! Díváme se nalevo a napravujeme místo na „vůdce a dokonavatele naší víry“! Kéž jsme „dobrymi vojáky Ježíše Krista“, kteří mohou úspěšně vést dobrý boj víry“.

„Bojuj dobrý boj víry“ (1Tm 6,12).

„Snášeť se mnou všechno zlé jako řádný voják Krista Ježíše“ (2Tm 2,3).

pfel. tp

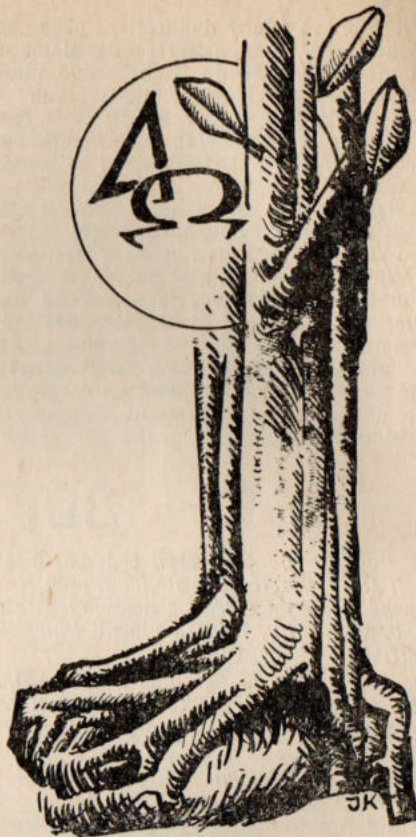
Tvoja práca kristovca je komentárom tvojho charakteru.

HĽA, ČINÍM VŠETKO NOVÉ!

„VŠETKO!“ ... tento výrok počul Ján z úst sediaceho na tróne. To „všetko“ platí pre nebo, zem i všetko, čo je v nich a na nich. Týka sa to i nás ľudí, človeka.

Kazateľ napísal múdre slová: „Nieto ničoho nového pod slnkom“. Všetko nesie pečať márnosti a porušnosti príčinou hriechu. Aj celá príroda, podrobená márnosti, vzdychá a boľstí, túžobne očakávajú zjavenie sa synov Božích (R 8,19,22). Nové je a prichádza zhora, sponá slnka, od Toho, ktorý činí všetko nové.

Už prorok Izaiáš zvestoval Boží úmysel: „Hľa, stvorím nové nebesia a novú zem...“ A apoštol Peter ich už očakával: „Nové nebesia a novú zem podľa jeho zaslúbenia čakáme, v ktorých prebýva spravodlivosť“ (2Pt 3,13). A Ján v Zjavení (21,1) oznamuje: „... videl som nové nebo a novú zem.“ A videl tiež nový Jeruzalem, to milované mesto, po ktorého základoch, večných a nepohnutelných vierou vyhliadal a očakával Abrahám. Aj Mojžiš ho vierou videl a v piesni za Červeným morom ospevoval ako „svätyniu, ktorú postavia tvoje ruky, ó Pane“ (2M 15,17). Mesto ponese pečať dokonalosti, krásy, slávy a svätosti. A tento nový Jeruzalem je ohlásený, že je „matkou všetkých nás“ (Ga 4,20).

Terajšie nebesia i zem „zostárnu ako rúcho“, zahynú, aby Boh postavil nové. Keď prvé nebesia a prvá zem boli pominuli, Ján súčasne videl „nové nebo a novú zem“ (Zj 21).

Ponúka sa otázka: Kto bude bývať v nových, slávnych pristoroch? Už Dávid si ju položil, pýtajúc sa: „Kto bude bývať na vrchu tvojej svätosti?“ No on mal na otázku i odpoveď, a podľa toho žil a konal. Nám na otázku dáva odpoveď sám Pán: „Musíte sa znovuzrodíť! Telo a krv nemôžu zdediť kráľovstvo Božie. Kto sa nenarodí znovu, nemôže vidieť kráľovstvo Božie.“ Nad týmito slovami Pána Ježiša

sa hlboko zamyslel Nikodém a opýtal sa: „Ako sa to môže stať?“ (J 3,9)

Skoro na každom cirkevnom pohra-be počujeme citovať tieto slová: „Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz zomierajú v Pánovi“ (Zj 14,13). A pritom je známe, že „v Pánovi“ neboli a tak ani nemohli v Pánovi zomrieť. Lebo „ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením: drevne pominulo, hľa všetko je nové“ (2K 5,17). Nič porušené, nič poškvrnené tam nevojde. Do nového stvorenstva vkročí len nový človek. A nový človek je stvorený len skrze Krista a v Kristu: „... stvoril v sebe ... nového človeka“ (Ef 2,15). Znovuzrodený neznamená sám sebou zmenený: znovuzrodený znamená byť znovuspodený z neporušiteľného semena, t. j. živým slovom Boha, zostávajúcím na veky. To je zásah do človeka zhora. Je to Boží zásah, ktorým Boh činí nového človeka, takého, ktorý už nie je mŕtvý vo svojich vinách, ale je oživený skrze Krista. Je to nový človek „z Boha“ (1J 4,4).

Kde niet tohoto nového stavu a pre-

javu, tam niet ani nádeje. Preto niektoré spoločenstvá nemajúc nádeje, potvrdzujú tým, že nie sú v Kristu a ako takí neprešli zo smrti do života. Preto o smrti tvrdia, že je to stav bez akéhokoľvek existenčného prejavu bytia človeka. Nový život a živá nádej je len v Kristu a je pre tých, čo sú v ňom. Nebyť v Kristu je stav mimo života a nádeje. Je iba starým i keď nábožným človekom, telesným, duchovne mŕtvym, bez nádeje na vstup do toho „nového“. Nový človek je Bohom daný dieťaťom a ako taký má Bohom daný nárok na dedičstvo (R 8,16-17). Ide o dedičstvo neporušiteľné, nepoškvrniteľné a neuvadnuteľné, ochránené v nebesiach (1Pt 1,3-4). Ak je dedičstvo také slávne, večné a sväté, akí budú dedičia? Ešte slávnejší, lebo budú podobní Pánovi. Cirkev bude slávna, nemajúca škvrny alebo vrásoky alebo niečo takého, bude slávna a bezvadná. Krásne dedičstvo, ešte krajšia dedička. Tam naozaj bude všetko „nové“, dokonalé, krásne a večné. Bu-deš tam aj ty? Or.

JAK PŘEKONAT SAMOTU

Samota, opuštěnost, izolace — slova, ze kterých mají lidé často oprávněně strach. I když člověk žije s Pánem, potřebuje nutně kontakt s lidmi. Nemá-li ho, je to na újmu jeho zdraví, fyzického i duševního. U nevěřících lidí vede často samota až ke tragickým koncům. Zvlášť těžká je samota v cizině, když člověk dokonale neovládá jazyk, bez svých blízkých...

Jednou ze zemí, kde je hodně takových lidí, jsou Spojené státy americké. A právě zde přišla skupinka studentů ze 4. ročníku univerzity v Bostonu se zajímavým nápadem. Jednotlivě i ve skupinkách chodí po městě a navštěvují — jedni dlouhodobé pacienty v nemocnicích, druzí tráví několik hodin týdně v přistěhovaleckých rodinách výukou angličtiny a hlídáním dětí, na které rodiče nemají čas. Nedávno byl vyhlášen nový program „Studentské organizace“ pod názvem „Adoptujte si babičku nebo dědečka“, v rámci něhož má každý student na starost „svého“ člověka, kterého navštěvuje a stará se o něj. Byla otevřena i studentská poradna, kam se mohou obrátit o radu ženy, které jsou obětmi rodinného násilí, nebo třeba narkomany. Je potěšitelné, že takováto aktivita už existuje a působí na všech amerických vysokých školách s těmi nejlepšími výsledky; ale proč mne to tolik zaujalo?

Jdu-li večer rozsvěcujícím se sídlištěm, přemítám, kolik je asi za okny „poustevníků“, lidí, žijících o samotě. A přemýšlím, jestli by se z toho nápadu amerických studentů nedalo něco realizovat i v naší zemi, našich sborech, a taky v mém městě a v mé práci... Co myslíte?

Rekl byl také Hospodin Bůh: „Není dobré člověku být samotnému“ (1M 2,18).

—Ivík—

ZÁŘENÍ DUCHA ŽIVOTA

BOJ ZA MÍR NA VRATKÝCH ZÁKLADECH

Viděli jsme, že mečem nelze dopomoci Pánu Ježíši k jeho právům v Církvi. Husité nepřevzali pochodň obětí pravdy v lásce, posvěcené kostnickými plameny. „Boží bojovníci“ nepochopili „královské zákony“ Páně na hoře, které jsou zcela odlišné od starozákonních bojů jejich písně... Marně se dovolávali ve svých skvělých vítězstvích „jeho zákona“.

Naplnili pouze slovo Boží, že „hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí“ (Jk 1,20). Po praktickém vyhlazení nekompromisních táboritů v osudné bitvě u Lipan zvítězily české šlechtické stavy s bohatým měšťanstvem. Hmotné zájmy zatačily původní horlení za očistu mravů a církve. KOMPROMISNICTVÍ se starými mocenskými strukturami církevně světskými v Basileji prakticky odsoudily veškeré výsledky jedinečných vítězství nepřemožitelných „Božích bojovníků a zákona jeho“ k pouhému „MALCHUSOVU UCHU“. Husitští zástupci bez táboritů, bojující údajně o návrat církve k duchovně mravní kráse zákona Kristova prohráli v BASILEJI s katolickou církví — Římem. Všeobecné „křesťanské církvi“ se nedjednalo o náboženskou reformu, ale o udržení světovlády na principu bezpodmínečné poslušnosti. Basilejský koncil byl pouze vynikajícím diplomatickým manévrem, jak cestou kompromisů a odkladů poskytnout středověké církvi čas ke konečné úplné likvidaci husitského „kacířství“. A to v době smrtelného nebezpečí své mocensko politické prestiže, zaviněné českými „kacíři“.

Ti se, nyní již bez táboritů spokojili pouze s KOMPAKTÁTY místo čtyř PRAŽSKÝCH ARTIKULŮ... tedy prakticky s „povolením kalicha“ církvi — přijímáním pod obojí způsobou [kališnictví — utrakvismus]! Jakmile však koncilní systém zachránil krizi ostudného boje o papežskou moc svým „nápravným zásahem“ se světskou mocí „římských králů“ či „císařů“, byl vítězným papežem na základě jeho „neomylnosti“ odsouzen k zániku. Proto také všechna koncilní jednání byla pochybená ve všem mimo pomoc papežské suverenity. Na tuto vynikající diplomacii doplatili důvěřiví — o mír a pokoj usilující husité — tím, že jako vítězové v bojích prohráli na půdě vyjednávání s obecnou římskou církví svůj morálně duchovní, politický a sociální zápas.

Období vlády jednoho z nejskvělejších panovníckých zjevů té doby JIŘÍHO Z PODEBRAD a neméně schopného duchovního vůdce husitské strany podobojí — v Basileji dohodnutého jejího arcibiskupa MISTRA JANA Z ROKYCAN — jsou toho neklamným a vskutku tragickým dokladem.

r. 1447 začíná ctižádostivý papež EUGEN IV. výrazně upevňovat svou papežskou moc na úkor dosud existujícího „basilejského koncilu“ — a tedy i jeho usnesení.

Dosahuje však toho, že koncilní usnesení vyžadují ještě ke své platnosti **dotatečného papežského schválení!** Tím jsou prakticky koncilní dohody zpočtybněny vůlí papežskou (ovšem v zájmu objektivní pravdy také i celá obnovená papežská moc koncilním jednáním!! To je ovšem vedlejší věc podle zásady „Účel světlí prostředky“)

Vliv této Eugenovy politiky pro oddalování schvalování ustavičně prodlužuje VLÁDNÍ INTRIGUMY v Českém království a tím způsobuje jeho mocenské oslabení (důvod „nezletilost Ladislava Pohrobka“ a „správcovské zmatky“ české šlechty v boji o moc).

Za nástupce Eugena IV. — MIKULÁŠE V. je basilejský koncil již rozeháněn a r. 1449 25. IV. vlivem krále francouzského v Lausanne zcela zlikvidován — takže má papežská autorita opět svou prestiž.

r. 1458 řádně zvolený český král JIŘÍ PODEBRADSKÝ (po velikých zákulisních intrikách papežské kurie až po dvou měsících korunovaný pro „neochotu biskupské asistence“) — posílá římskému papeži PIOVI II. deputaci, vedenou poslem — kanovníkem FANTINEM s žádostí o potvrzení KOMPAKTÁT, dohodnutých s basilejským sněmem — k papeži, který tenkrát, jako člen — papežský legát v Basileji pod svým pravým jménem AENEAS SILVIUS — se právě za ta „kompaktáta“ velice přimlouval v roce 1433 — v nejlepší víře, že ve smyslu své vlastní královské přísahy na zachování a dodržování všech práv a privilegií poddaných svého království bude konečně obnoven klid a pořádek s pokojným uspořádáním všech dosavadních těžkostí.

r. 1462 tedy až po čtyřletých průtazích se vrací Jiříkovo slavné poselství z Říma v čele — již ne s jeho poddaným, ale s papežským legátem FANTINEM, který zpupným způsobem oznamuje rozhodnutí věrolomné „hlavy církve“ a „zástupce Božího na zemi“ PAPEŽE PIA II. **zrušení basilejských kompaktát a zákaz přijímání pod obojí** — jako „nálezků ďábelských“ a českému králi Jiřímu NARIZUJE jejich vymýcení ve všem lidu, „nemá-li býti zkaženo království i král — jeho papežskou mocí!“ Současně povolává krále Jiřího svým „PAPEŽSKÝM PŮHONEM (příkazem dostavit se osobně k soudu „svatě stolice do Říma“)! Tím také padají dosavadní koncilní sliby o uznání a potvrzení řádně zvoleného kališnického arcibiskupa M. Jana Rokycany a ostatních dvou kališnických biskupů v zemích českých!

r. 1464 uprostřed organizování pŮhonu, na který Jiří odpovídá svým historickým „prohlášením o víře“: „Jsem si vědom přísahy své královské — a podle ní kacířství i nenávidím a sthám, že by však KOMPAKTÁTA byla kacířskými, nebylo nikdy mým míněním. Necht papež zví, že já své víry nezaprodám za království, ale co mně dal milý Bůh poznati, jsem hotov i s manželkou a dětmi pro tu krev velebnou i království i hrdel našich složit!“

umírá papež PIUS II. povolán na „pŮhon věčný“ před jinou soudnou stolicí, než je ta naše — lidská.

Nástupce papeže Pia je PAVEL II. neobyčejně ješitný a pyšný muž, který očekával pokoření Jiřího z Poděbrad — jehož se mu po vzoru jiných panovníků nedostalo.

Zakázal katolické straně „pod jednou“ v Českém království poslouchat „neposlušného panovníka Jiřího“ a tak vyvolal proti němu „poslušnou stranu katolických pánů“ v čele s věrolomným „přítelem“ — závistivým a chorobně ctižádostivým ZDENKEM ZE ŠTERNBERKA — pánem na Konopišti, kteří založili proti králi zrádnou a odbojnou JEDNOTU ZELENOHORSKOU.

Pro opomíjení papežského pŮhonu prohlašuje PAVEL II. Jiřího z Poděbrad za „kacíře“, „křivopřísežníka“, „syna zatracení“, ZBAVENA TRŮNU a „poslušného Zdeňka“ JMENUJE NEJVYŠŠÍM HEJTMANEM v Čechách.

Přítom nabízí českou korunu marně na třech místech za odměnu úspěšné kruciáty. Těžko rozhodnout, zda to je kvetoucí království, osobnost moudrého panovníka nebo strach z jeho — husitské síly, které od kruciáty zdržují.

Jiří z Poděbrad si bravě poradí s českými domácími odbojníky, právě tak v Lužici, zlikviduje chabou intervencí císaře římskoněmeckého FRIDRICH A III. (nevěděníka, který se chtěl zavděčit papeži porážkou jeho plenících hord U NÝRSKA.

Největší bolest mu však způsobil jeho vlastní zeť — věrolomný uherský král

MATYÁŠ KORVÍN, kterému Jiří pomohl na trůn. Ten se dal po smrti své manželky Kateřiny Kunhuty svést ke křížové výpravě ve své chorobné ctižádosti a touze po české koruně.

r. 1469 po plenění Moravy je Matyáš obklíčen Jiřím u VILÉMOVA, a odsouzen k jisté smrti. Po velkomyslném odpuštění a propuštění se vzápětí dává korunovat za českého krále v Olomouci a pokračuje v boji.

V té době přináší JIŘÍ Z PODEBRAD svou nejvyšší obět — se zřetelem na marný svůj dynastický boj s evropským duchovně světským náboženským systémem — odkazuje svůj trůn katolickému rodu nábožensky tolerantních JAGEL-LOVCŮ na úkor své vlastní rodiny. Aniž se dočká jejich praktické pomoci na poli válečném pro jejich pletichaření s Matyášem, dosahuje právě v té době svých největších vojenských triumfů nad osmělenými nepřáteli. Zasluhou svých statečných synů VIKTORINA, JINDŘICHA a hejtmanů VÁCLAVA VLČKA z Čenova, KDU-LINCE, ŠÁROVCE a PARDUSE! České zbraně jsou opět nepřemožitelné — však „HUSITSKÝ KRÁL“ se Božím pokojem ani se svým ochablým přátelstvím s Janem ROKYCANOU nedočkal... Pouze částečného míru s nyní zase „povolnějším papežskou stolicí“ a s oslabeným „hrdinou“ Matyášem Korvínem, když

r. 1471 Jiří umírá, krátce po smrti svého — stejně marný boj bojujícího spolupřítele (s nímž se nakonec rozešel) — hlavou české kališnické církve — neschváleného a vším zklamaného „arcibiskupa“ Mistra Jana z Rokycan...

Jaká to tragédie všech těch „pyrrhových vítězství“ husitských zbraní a „mírových kompromisů“ ztráty pochopně a pravého „záření ducha života“! Jaká to ztráta českého génia čistých ideálů v bojích a kompromisech s cílevědomou světovládnou totalitní mocí! Jaká to tragédie, že žáci CHELČICKÉHO, onoho „utopisty“, a vynikajícího řečníka „ROKYCANY“, který je zradil — pozdvihli pochodeň TICHÝM, aby byli v zájmu „královské přísahy“ a „pokojem s papežem“ pronásledováni králem Jiřím, který je i sebe MARNĚ OBĚTOVAL!

kk

ŽALM 23

Stalo sa pred niekoľkými rokmi. V priebehu večierka, ktorý sa poriadal na počesť známeho herca, jeden z hostí prišiel na myšlienku, aby herec zarecitoval ľubovoľnú báseň podľa želania prítomných. Starší muž vyslovil pranie, aby to bol dvadsiaty tretí žalm.

Herec, očividne prekvapený, súhlasil, avšak pod jednou podmienkou: „Po mne ten žalm prednesiete aj Vy.“ Stalo sa. Prednášal herec, kadencia brilantná, hlas zvučný, výslovnosť nezaprela profesionála... Keď skončil, odmenili ho nadšeným potleskom a slovami uznania.

Keď všetko stíchlo, ujal sa svojej úlohy starc. Prednášal trasavým hlasom. Keď dozneli jeho slová, nebolo potlesku, ale niektorí si utierali slzy. Tu pristúpil k nemu herec a povedal: „Ja som očaril uši, ale Vy ste sa dotkli srdca. Viete, čím to je? Ja poznám 23. žalm, ale Vy poznáte Pastiera.“

preložil mk

Apoštol Pavel říká: „Nemáme mít zalíbení v sobě samých.“ Víte, co jsem se naučil? Naučil jsem se, že kdykoli udělám pro Boha něco efektivního, něco, co je pro Něho přijatelné, začne to tím, že nemám zalíbení v sobě. Pokaždé, když mám zalíbení v sobě, nedělám nic cenného pro Boha. První věc, kterou musím udělat, je zapřít sebe sama. To ego, které je ve mně, které prosazuje stále sebe sama a říká: „Já chci, já si přeji, já cítím, já myslím, jestli chcete znát můj názor“ — to musím zapřít. Musím říci: „NE!“

D. P.

ŽENA VDOVA

Není lehké být vdovou. I Písmo říká, že lépe je dvěma než jednomu. Manželé jsou jedno tělo. Žena vdova je jen půl člověka. Je vystavena různým útokům i posměchu. Vdovy to nemají lehké. Nikdo nepochopí, jak zlá je dlouhá samota. Žena vdova se vrací domů a tam ji očekává prázdnota, nemá, s kým by si pohovořila, komu by sdělila svá tajemství, svůj žal, bolesti i radosti. Děti jsou odrostlé, mají své rodiny, své starosti i problémy a na osamocenou matku jim zbývá zpravidla velmi málo času. I když přijdou, a bývá to zřídka a na krátko, brzy zase odcházejí a vdova zůstává zase sama. Málokdo stojí o vdovy.

Ale není třeba všeset hlavu a trápit se. Věřící žena vdova si velmi váží Božího slova a potěšuje se v něm Božími zaslíbeními, například Izaiáš 54,4: „Neboj se, nebo nebudeš zahabena, aniž se zapyřuj, nebo nebudeš v potupu uvedena, nýbrž na potupu mladosti své zapomeň a na pohanění vdovství svého nevzpomeň více. Neboť manželem tvým jest Učinitel tvůj a Vykupitel tvůj svatý Izraelský.“ Platí to pro národ izraelský, ale může si to přivlastnit i vdova.

Vdova nemá manžela a o to více se blíží k Pánu Ježíši. Častěji používá svých kolen a vylévá obsah svého srdce na modlitbách svému Spasiteli a Vykupiteli. Svěřuje mu všechna svá tajemství, svůj žal i bol a vypravuje mu všechno jako by mluvila s manželem.

Ze své vlastní zkušenosti vám mohu poradit, že někdy vás nepochopí dostatečně ani manžel. Jsme přece jenom lidé. Ale naopak nebeský Otec v Pánu Ježíši Kristu vás chápe ve všem a dokonale. Vždy se raduji ze Žalmu 68,5-6: „Prozpěvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu jeho, vyrovnejte cestu tomu, který se vznáší na oblacích. Hospodin jest jméno jeho. Otec je sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svým.“

Na Boží vinici je i pro vdovu dost práce. Dlít na přímělných modlitbách za neobrácené lidi, každý den aspoň někomu podat svědectví o Pánu Ježíši, navštěvovat nemocné, pomáhat bližním, psát hezké, potěšující a povzbuzující dopisy, vnovat se starým a osamoceným lidem.

Nakonec zjistíte, že vám chybí čas. Uléháte s modlitbou a s vděčností svému Pánu za všechno děkujete.

Každou, i drobnou práci však musí předcházet modlitba; bez kolen a vyprošení si vystrojení a zmocnění ote Pána se nic nedará. Jestliže toužíme být užiteční pro práci na Boží roli, musíme prosit, aby všechno, co by mohlo škodit Božímu dílu, bylo od nás odňato, a aby do našeho srdce Bůh vlil obsah, Boží moudrost a lásku. Rozdávat můžeme teprve až bereme z té nevyčerpatelné Boží zásobárny.

Drahomíra Buchtová

ZKLAMANÉ NADĚJE A ZNEUŽITÁ DŮVĚRA

„V moderním světě se setkáváme s podivným jevem, že se lidé obracejí k novým ideálům, aniž poznali ty staré. Lidstvo není unaveno křesťanstvím; nikdy totiž nepoznalo křesťanství tak dokonale, aby se jím mohlo navít.“

Tuto myšlenku vyslovil před více než šedesáti lety G. K. Chesterton. I my se v poslední době setkáváme s něčím podobným. Od loňského roku se v naší zemi mnohé změnilo, a to i v oblasti náboženského života. Jako houby po dešti se objevují nová náboženství. Mají různé názvy, uctívají různé kultury. Těší se ohromnému růstu. Zejména mnozí mladí lidé hledají smysl života. Životní jistota a nové ideály. A je hodně těch, kteří doufají, že to naleznou v nových náboženských společenstvích. Základem mnoha nových společenství však není evangelium Ježíše Krista. V podstatě je to i naše vina, že mladí lidé nenalezli cestu do křesťanského sboru, že se nechali svést. Protože jim nikdo z nás včas neukázal správnou cestu.

Jak se máme zachovat, když se někdo z našeho okolí dostane do vlivu takové skupiny? Je důležité, abychom se o té skupině nejprve dobře informovali. Teprve potom se budeme snažit zřetelně vysvětlit svému synovi, dceři, manželovi, manželce, bratrovi nebo příteli, v čem se naše náboženské přesvědčení neshoduje s jeho novým názorem. Zdůrazníme, odkud my čerpáme životní sílu, v koho doufáme. Pán Ježíš Kristus řekl: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočnout“ (Mt 11,28).

Toto pozvání našeho Pána je určeno všem lidem. Je nadějí i pro ty, kteří byli zavedeni různými „novými nadějemi“. A je povinností nás věřících pomoci všem najít správnou cestu.

Dle „Frohe Botschaft“ přeložila Z. Mathauserová

BYLA JSEM SVĚDKEM JEHOVOVÝM

V názvu záměrně uvádím parafrázi titulu knihy „Byl jsem svědkem Jehovovým“ od Stanislava Ferjeckého. Tato kniha mne velmi mile překvapila. Byla jsem také svědkem Jehovovým, ale Bůh mě z této prapodivné neformované, náboženské a tedy protikristovské organizace vysvobodil.

Četla jsem již mnoho pokusů charakterizovat učení svědků Jehovových a

ŠIRJAJEV - ?

Spíše „Širjajev—!“ Člověk, který se potuluje po naší zemi a nabízí lidem zdraví — je však vykrádečnickem, jakého původu. Když jsem ho viděl, šla z jeho obličeje, z jeho očí hrůza, strach. U někoho vyvolává pocit, jako by po člověku natahoval ďábelské drápy a zajímal jej pro sebe. Když Širjajev vybízí lidi, aby se postavili, zavřeli oči a uvolnili ruce, je velmi nesnadné se jeho vlivu nepoddat a odolat — bez modlitby a Boží pomoci. Jedné ženě se jemně dotkl hlavy, a ta sebou úplně škubla. V rozhovoru dvou asi třicetiletých mužů jsem zaslechl, že jeden z nich se cítí hůř, než když tam přišel, je slabý, cítí se bezbranný, místo aby měl více síly, jak plakáty slibovaly.

Nechci svůj postoj nikomu vnucovat, ale je lépe se tomu člověku vyhnout a druhé před ním varovat. Cítil jsem, jako by byl nástrojem Satana. A chtěl bych věřící lidi poprosit, aby se modlili, aby se jeho vliv a moc takových lidí u nás nerozšiřovaly.

Jirka

varovat před ním. Všechny — a to včetně zahraničních — však nějakým způsobem neodpovídaly skutečnosti, t. j. v něčem přeháněly a v něčem zase podceňovaly nebezpečí, něco si vymyslely — domyslely a něco zase neznaly a tudíž ani nevedly. Bylo to z jediného důvodu: psali je autoři, kteří měli o svědcích Jehovových informace až z druhé ruky. Nikdo, byť by měl sebevíce rozhovorů se svědky, nedokáže pochopit ducha svědků, pokud nebyl sám hluboce přesvědčeným a pokřtěným svědkem Jehovovým.

Knih „Byl jsem svědkem Jehovovým“, jak název napovídá, je psaná bývalým svědkem Jehovovým. Plně potvrzuji, co je v ní napsáno. Je to pravdivé — tedy konečně použitelné. Myslím, že těm ostatním publikacím a článkům se mohli svědkové Jehovovi jenom vysmívat, protože — a to mnohdy právem — ukazovali na to, že autoři používají dezinformaci — nebo pomluvy — a tedy lži. Tím vlastně nechtěně svědkům nahrávali.

Protože jsem byla svědkem Jehovovým — a již nejsem — doporučuji svědectví bratra Stanislava Ferjeckého, přestože ho osobně ani neznám, a děkuji za jeho záračné vysvobození Pánu Ježíši Kristu, který vysvobodil také mne a mnoho dalších a své dílo bude konat dále. Prosim, půjčujte nebo dávejte tuto knihu svědkům Jehovovým s modlitbami a s láskou k nim — myslím, že se dotkne leckterých srdcí!

Kateřina Tlustá
z časopisu Život víry 90

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Pro potřeby sboru, zvláště mnoha nově obrácených mladých lidí, sháníme jednotlivá čísla i celé ročníky časopisů Ze slov pravdy a lásky, Olivnice, Betánie, Knihy Kristus v obětech starozákonních, Slavnosti Hospodinovy a další bibliickou literaturu od Saphira, Döngese, J. N. Voorhoeveho, Rassiera, Hellinga, Adlofa a jiných. Knihy, které snad u někoho pouze leží mohou učinit velkou službu mladým věřícím lidem. Za nabídky budeme vděční.

Odpověďet můžete na adresu: Petr Vařura, Křesťanský sbor, Seifertova 48, Praha 3-Žižkov, 130 00.

V březnových dnech letošního roku se dožívá 85 let sestra Marie Sajdoková, rozená Bedřichová. Je nestarší v opavském sboru jak tělesným věkem, tak i jako vlastnictví Pána Ježíše. Své rané dětství prožila se 3 sourozenci v tvrdých podmínkách první světové války, kdy se o ně sama starala jejich ovdovělá maminka. Vyrůstala v největší nouzi, jakou si těžko umíme představit. To dalo ráz celému jejímu životu, stále žije velice skromně. Pánu Ježíši se odevzdala ve svých 20 letech. Prvým z rodiny uvěřil její bratr František Bedřich a vzápětí ona s maminkou a pak i sestra Tonička. Chodili všichni do shromáždění v soukromém bytě v Kateřinkách u Opavy. Vytvořili tak základ opavského sboru. Spolu s maminkou i sestrou Toničkou prožila sestra v Opavě-Kylešovicích druhou světovou válku i s malou hrstkou lidí osvobození celé Opavy.

Brzy po osvobození se obnovují právě v jejich bytě schůzky věřících opavského sboru. Obecenství bylo totiž přerušeno během celé německé okupace od r. 1939 do r. 1945. Počátkem padesátých let se milá sestra vdala za ovdovělého br. Sajdoka. Po obnovení našeho shromažďování v r. 1956 znovu v jejich bytě začíná shromáždění, nová etapa opavského sboru. Přes mnohá protivenství a příkoří spolunájemníků z domu bylo u nich shromáždění do r. 1969. Sestra i s manželem po celou tuto dobu musela uklízet příchodovou cestu v domě.

Po odchodu svého manžela se přestěhovala do bytu ve sborovém domě. Její život je stále spjatý se životem sboru. Je věrnou modlitebnicí a cennou oporou duchovního dění ve sboru. zd

— ZA BRATREM JOSEFEM HRUŠKOU —

Dne 11. března 1991 nás předešel do nebeského domova ve věku 81 let bratr Josef Hruška ze Vsetína.

V Pána Ježíše uvěřil ve svém mládí v roce 1933. Jako samostatně hospodařící rolník na samotě s chudíckými kamenitými valašskými poličky prožil nelehký život, poznamenaný úmrtím první a těžkou chorobou druhé manželky, o kterou se musel starat až do její smrti. To všechno ale otesávalo a postupně přetvářelo tvrdého a nekompromisního muže do podoby jeho Pána a Mistra, plného pochopení a citění s ostatními.

V jejich domku na samotě na kopci bývalo shromáždění už za předválečných dob. Za dob okupace zde bývala i Památka Páně. U Hrušků bývalo shromáždění i v dobách, kdy byla činnost sborů zakázána. Chodili jsme tam společně lesními pěšinami, mladí i staří, v zimě někteří i na lyžích. Hodinová cesta bývala výbornou příležitostí k tolik potřebným rozhovorům.

Od roku 1965 na Nivy začala jezdit mládež, kterou si bratr Hruška velmi oblíbil a která si zase na oplátku oblíbila jeho. Byly to nezapomenutelné zážitky, když nám, cizím mladým lidem, ochotně půjčil svého formanského koně, aby na svém širokém hřbetě odnesl z nádraží naše zavazadla. A kuň s námi poslušně šel a za pár kostek cukru byl náš kamarád. Jindy zase bratr odvážel celou mládež

i se zavazadly dolú traktorem s vlečkou. Spolu s mládeží prožíval radost z obrácení mladých lidí k Pánu Ježíši a rád s nimi trávil své volné chvílky, ať už při „chvilkách“ nebo u táboráku. Kdo navštívil Nivy v létě, nikdy nezapomene, jak doprovázel zpěv mladých hrou na zcela neobvyklý hudební nástroj — čerstvě utržený šefříkový list, což se jen málokomu podařilo napodobit.

Až do stáří i přes mnohou práci v hospodářství a péči o bezmocnou manželku věrně navštěvoval shromáždění ve Vsetíně. V zimě i v létě, za krásného počasí i za deště jezdil dolů do města na motocyklu.

Bratr Hruška dokázal nenapodobitelným způsobem navázat kontakt s lidmi a vyprávět jim o Boží lásce a o spasení v Pánu Ježíši. Tato vlastnost mu zůstala až do stáří. Kolem jeho domku vede turistická cesta, po níž projde mnoho lidí. Bratr sedával na lavičce před domem a laskavým způsobem dokázal pozvat pocestné na kus řeči. Nabídl vodu se šťávou nebo mléko a po chvílce už spolu hovořili o Pánu Ježíši.

Jeho památka zůstane světlá nejen ve vsetínském shromáždění, ale i v srdcích všech těch, kdo zavítali na Nivy. Zůstává nám příkladem víry, hodným následování.

S bratrem Hruškou jsme se rozloučili na vsetínském hřbitově v úterý 19. 3. 1991 za hojné účasti bratří a sester z mnoha míst Moravy. A mně přišla na mysl slova, která často říkával při loučení: „Bůh buď s vámi, než se sejdem zas — ať už tady, anebo tam doma...“ a ukázal přitom vždy rukou nahoru k nebi. tp

Dňa 17. 2. 1991 si Pán k sebe povolal našu drahú sestru Evu Peťovskú rod. Jurčiová z Mudroňova vo veku 87 rokov. Uverila na svedectvo brata Pavloviča v roku 1936; jej rodičia nesúhlasili s jej obrátením a tak v tichosti znášala všetko, čo prišlo. Zostala verná Pánovi, radosť v Ňom prejavovala, i keď musela ísť na dva týždne do nemocnice. Spievala si „Počujte, Ježiš miluje ma“ a svojim deťom pred smrťou slabým hlasom povedala: „Neplačte!“

Na sklonku života bola len ona sama v tej dedine z veriacich. Na pohreb, ktorý sa konal dňa 20. 2. 1991, prišli veriaci z Nitry a dvaja z okolia.

Predmet Božieho Slova bol: „Ale ja viem, že môj Vykupiteľ žije“ (Jb 19,25) a aké On dal výkupné aj za ňu (Mt 20,28).

Mala nás rada a my ju, ale slová Piesne Šalamúnovej (3,4) sa naplnili aj u nej: „Len čo som odišla od nich, našla som toho, ktorého miluje moja duša.“ pu

V únore 1991 povolal náš Pán do pripraveného príbytku v nebeském domově naši sestru Alžbětu Siudovou. Odešla v 77 letech, z nichž více než 40 let následovala šlépějí svého Spasitele. Pocházela z rodiny se 7 dětmi ze slezské části Moravy, kde přijala Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele. Po válce ovdověla a o hmotné zajištění své rodiny se musela starat sama, to už v Karlových Varech. Vzpomínáme na její tichou službu, v níž se po léta starala o úklid a čistotu místnosti pro naše karlovarské shromáždění. Při rozloučení 13. února v Karlových Varech, které si přála mít za účasti shromáždění, jsme si znovu na příkladu jejího života uvědomili závažnost rady z 12. kapitoly knihy Kazatel: „Pamatovala na svého Stvořitele ve své mladosti“ a proto i „ve dnech, v nichž nebylo žádného zalíbení“ a jež trvaly více než 3 roky, zůstala při ubývajících tělesných i duševních silách jedinou oporou a jasným bodem skutečnost, že patří svému Pánu Ježíši Kristu, u něhož nebude bolesti a který setře všelikou slzu z našich očí. l. m.